

13de zondag door jaar A

Mt. 10, 37-42

Inleiding

Hebt u nog plaats; thuis in uw huis om iemand op te vangen? Vorige week was ik bij de zusters Benedictinessen in Oosterhout en de zuster die we daar spraken, vertelde dat ze waren verhuisd naar het achterste, het oudste gedeelte van het klooster. Hun groep kloosterlingen wordt helaas steeds kleiner en in dat kleinere achterste gedeelte hadden ze, zeker nu het verbouwd was, meer dan ruimte genoeg voor zichzelf. Het voorste gedeelte, in de jaren 60 aangebouwd, werd ter beschikking gesteld om een woongroep van mentaal beperkten te huisvesten. Vandaar mijn vraag: ‘en u, hebt u nog ruimte voor iemand, een kamer vrij, of zo’. In de eerste lezing horen we hoe iemand een kamer extra bouwt voor een profeet van God en in het evangelie horen we in de woorden van Jezus dat het erom gaat dat, als je de ander opneemt, je Jezus ook opneemt en als je Jezus opneemt, dan neem je God op.

Daarnaast staan we dit weekend stil bij Keti Koti, het verbreken van de ketenen. 150 jaar geleden werd de slavernij voor de Nederlandse gebieden afgeschaft. En gisteren in de herdenkingsviering sprak de koning. Hij had het over heling, verzoening en herstel. En als we die woorden tot ons door laten dringen, zullen we merken dat dat heel dicht komt bij het thema dat we vandaag in de lezingen horen en waar de preek ook over gaat. Hou wel die vraag in de gaten. En u, hebt u nog ruimte in uw huis?

Preek

U hebt er even over kunnen denken over de vraag die ik u stelde: ‘hebt u nog ruimte in uw huis, een kamer vrij om iemand op te nemen?’

Velen van u zullen die situatie nog hebben meegemaakt, de jaren 50 begin jaren 60 toen er veel woningnood was. Het was bijna vanzelfsprekend om een broer of zus die ging trouwen en nog geen recht had op een huis, om die op te nemen en een kamer of een paar kamers te gunnen. Velen van u zijn wellicht zo gestart, maar verder denkend, naar deze tijd? Zou u nu een kamer beschikbaar stellen voor iemand die bij u aanklopt? Misschien als het een familielid is? Of een student uit een beetje welopgevoede familie die hier in de stad komt studeren. Maar wat als het zomaar een vreemde is; één van die vele vluchtelingen uit Syrië, Oekraïne of elders. Hebt u dan nog een kamer vrij? Of, sterker nog, zou u bereid zijn om een kamer aan of op uw huis bij te bouwen om die vreemdeling op te vangen?

In de eerste lezing gebeurt het bijna als vanzelfsprekend. En denkt u dan niet dat dat gemakkelijk was, want de vrouw in het verhaal is dan wel tot de ontdekking gekomen dat die man die geregeld komt eten een heilige profeet van God is, maar zijn voorkomen zal waarschijnlijk niet geweldig zijn geweest. Elisa is de leerling van Elia en van Elia weten we dat hij zijn hele leven zo ongeveer rondliep in een kameelharen mantel. Dat zal dus niet al te fris eruit gezien hebben, noch geroken hebben. En die mantel heeft Elisa gekregen, dus we mogen ervan uitgaan dat hij

met die wat onfrisse mantel rondloopt. Dat, opgeteld bij het verhaal van de straat, van weer en wind, zo'n gast komt dan bij je aan. Heb je dan ruimte in je huis? De vrouw in het verhaal wel. Zij biedt ruimte aan die man van God en ze doet dat omdat ze herkent dat het een man van God is. Dat komt verderop in het evangelie nog terug.

Maar daartussenin zit die lezing van Paulus. Die eerst allemaal gaat over allerlei dingen die we niet moeten doen. We moeten niet onze zoon of dochter of ons nichtje of onze vrouw liefhebben boven God die we lief moeten hebben. Nee, God mogen we voor alles liefhebben, of, zoals we net zongen in de psalm: voor alles danken we God. En waarom? Omdat we ook God in ons op mogen nemen, zo horen we in de lezingen. Als we met Christus door de dood heen zijn gegaan door middel van onze doop, komen we namelijk tot nieuw leven en nieuw leven krijgen we van God. Ik neem u meteen weer mee terug naar die eerste lezing, want ook daar wordt - als beloning haast voor het opnemen van die man - God nieuw leven gegeven. Nieuw leven in de geest dat de lijn van die vrouw en die man door kan gaan. Zij krijgen een kind, een zoon, die eigenlijk niet meer verwacht werd en die krijgen ze niet van Elisa, die krijgen ze natuurlijk van God.

Ik zei het in de inleiding al: dit weekend staan we ook stil bij Keti Koti en de koning had het over heling, verzoening en herstel. Wellicht was die vrouw al verzoend met haar situatie, met het feit dat ze helaas geen kinderen kon krijgen, maar heling en herstel vinden plaats op het moment dat zij de profeet van God heeft opgenomen. Ze wordt door God beloond met nieuw leven. Nieuw leven, zoals Paulus ons dus aanzegt, als we met Christus door de dood naar nieuw leven gaan door middel van ons doopsel.

Nog sterker wordt dat in het evangelie. Niet stilstaan dus bij al die mensen die we in onze eigen familiekring liefhebben, maar ten eerste God liefhebben en u opnemen omwille van Christus, want wie de ander opneemt, neemt Christus op en wie Christus opneemt, neemt God op, zo horen we zeggen. En dan gaat het al lang niet meer over opnemen in een kamer in je huis, dan gaat het niet meer over een kamer bijbouwen op het dak van je huis. Nee, dan gaat het over plaatsmaken in jezelf, plaatsmaken in je hart, bij wijze van spreken een kamer voor God in je hart inrichten. Kunnen we dat? En hoe doen we dat dan? Ook daarvan geeft de lezing van vandaag ons daar aloud voorbeeld een aanwijzing. Daar, in de laatste regel staat: en als je bereid bent om één van de kleine hier onder ons zelfs maar een beker water te geven, dan neem je eigenlijk God op, dan is God bij je. Zoals het ooit begon met een God die de mensen schiep naar zijn beeld, zo is die kleine die onder ons is ook beeld van God. Als we die dus een beker water geven, nemen we hem al op. De keuze is dus aan ons. Wijzen we af, bouwen we geen kamers in ons huis, stellen we ze niet open voor de ander, bouwen we geen kamers in ons hart, stellen we dat niet open voor de ander, dan is er ook geen ruimte voor God. Ruimte voor God maken, God opnemen: dat willen we toch allemaal. Ik wens het u van harte toe. Amen

Henry Vermeulen, diaken

